Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

16. juli 2026 *

»Appel – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine – lister over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – kriterium for opførelse på disse lister, som er knyttet til fordele draget af eller støtte ydet til Lukasjenkoregimet – opretholdelse af appellantens navn på disse lister – belarusisk virksomhed, der beskæftiger sig med byggeri og entreprenørvirksomhed – begrundelse for opretholdelsen af opførelsen – artikel 263, stk. 6, TEUF – søgsmålsfrist – begyndelsestidspunkt – meddelelse af de omhandlede restriktive foranstaltninger til appellantens advokater – sagen afvist på grund af fristoverskridelse – realitetsbehandling af søgsmålet af retsplejehensyn – anbringende om, at begrundelsen for at opretholde opførelsen er behæftet med urigtige skøn«

I sag C-363/25 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 28. maj 2025,

Dana Astra IOOO, Minsk (Belarus), ved M. Birdling, BL, M. Lester, BL, og advocaat K. Van Maldegem,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved L. Berger og S. Van Overmeire, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne J. Passer, E. Regan, D. Gratsias og B. Smulders (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Dana Astra IOOO har med appellen nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 19. marts 2025, Dana Astra mod Rådet (T-281/23, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2025:315), hvorved Retten frifandt Rådet for appellantens påstand om annullation af for det første Rådets afgørelse (FUSP) 2023/421 af 24. februar 2023 om ændring af Rådets afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine (EUT 2023, L 61, s. 41) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2023/419 af 24. februar 2023 om gennemførelse af artikel 8a i forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine (EUT 2023, L 61, s. 20) (herefter samlet »de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023«) samt for det andet Rådets afgørelse (FUSP) 2024/769 af 26. februar 2024 om ændring af Rådets afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine (EUT L, 2024/769) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2024/768 af 26. februar 2024 om gennemførelse af artikel 8a i forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine (EUT L, 2024/768) (herefter samlet »de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2024«), for så vidt som disse fire retsakter (herefter samlet »de omtvistede retsakter«) vedrører appellanten.

Retsforskrifter og tvistens baggrund

2 Den faktiske og retlige baggrund i den foreliggende sag, som den er beskrevet i den appellerede doms præmis 2-20, kan med henblik på den foreliggende appel sammenfattes som følger.

3 Den foreliggende sag er anlagt i forbindelse med de restriktive foranstaltninger, som Den Europæiske Union har vedtaget siden 2004 på grund af situationen i Belarus for så vidt angår demokrati, retsstatsprincippet og menneskerettigheder og siden 2022 ligeledes på grund af Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine.

4 Rådet for den Europæiske Union vedtog den 18. maj 2006 forordning (EF) nr. 765/2006 om indførelse af restriktive foranstaltninger over for præsident Lukasjenko og visse embedsmænd i Belarus (EUT 2006, L 134, s. 1), hvis overskrift i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 588/2011 af 20. juni 2011 (EUT 2011, L 161, s. 1) er blevet erstattet af overskriften »Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 af 18. maj 2006 om restriktive foranstaltninger over for Belarus«.

5 Rådet vedtog den 15. oktober 2012 afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger over for [Belarus] (EUT 2012, L 285, s. 1).

6 Denne afgørelses artikel 4, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af:

a) personer, enheder eller organer, som er ansvarlige for alvorlige brud på menneskerettighederne eller undertrykkelse af civilsamfundet og den demokratiske opposition, eller hvis aktiviteter på anden måde alvorligt underminerer demokratiet eller retsstaten i [Belarus], eller alle fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, som er knyttet til dem, samt juridiske personer, enheder eller organer, der ejes eller kontrolleres af dem

b) fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der drager fordel af eller støtter Lukasjenkoregimet, samt juridiske personer, enheder eller organer, der ejes eller kontrolleres af dem,

som opført på listen i bilaget, fastfryses.«

7 Artikel 2, stk. 4 og 5, i forordning nr. 765/2006, som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 1014/2012 af 6. november 2012 (EUT 2012, L 307, s. 1), henviser til artikel 4, stk. 1, litra a) og b), i afgørelse 2012/642 og fastsætter de samme kriterier for opførelse på listerne over personer, enheder og organer, der er omfattet af indefrysning af midler og økonomiske ressourcer, som dem, der er fastsat i sidstnævnte bestemmelse, herunder kriteriet om dem, der »støtter Lukasjenkoregimet« eller »drager fordel« heraf [herefter »kriterium b)«].

8 Som det fremgår af betragtningerne til Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2020/2130 af 17. december 2020 om gennemførelse af afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger over for [Belarus] (EUT 2020, L 426 I, s. 14) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2129 af 17. december 2020 om gennemførelse af artikel 8a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger over for [Belarus] (EUT 2020, L 426 I, s. 1) samt af betragtningerne til de omtvistede retsakter, er den foreliggende sag specifikt forbundet med intensiveringen af den vedvarende krænkelse af menneskerettighederne og den brutale undertrykkelse af modstandere af præsident Lukasjenkos regime efter præsidentvalget den 9. august 2020, som Unionen ikke anså for at være i overensstemmelse med internationale standarder, samt Belarus' involvering i Den Russiske Føderations aggression mod Ukraine, som blev anset for en åbenlys krænkelse af denne stats territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed.

9 Ved gennemførelsesafgørelse 2020/2130 og gennemførelsesforordning 2020/2129 blev den enhed, der er identificeret som »Dana Holdings/Dana Astra«, opført på listerne over personer, enheder og organer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, som findes i bilaget til afgørelse 2012/642 og i bilag I til forordning nr. 765/2006 (herefter samlet »de omhandlede lister«) af følgende grunde:

»Dana Holdings/Dana Astra er en af [Belarus'] vigtigste bygherrer og entreprenører. Virksomheden modtog grundstykker til udvikling af adskillige store boligkomplekser og erhvervscentre.

Ejerne af Dana Holdings/Dana Astra har tætte kontakter til [præsident] Lukasjenko. Liliya Lukashenka, præsidentens svigerdatter, beklæder en højtstående stilling i virksomheden.

Som sådan drager Dana Holdings/Dana Astra fordel af og støtter [præsident Lukasjenkos regime].«

10 Den 25. februar 2021 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2021/353 om ændring af afgørelse 2012/642 (EUT 2021, L 68, s. 189) og gennemførelsesforordning (EU) 2021/339 om gennemførelse af artikel 8a i forordning nr. 765/2006 (EUT 2021, L 68, s. 29) (herefter samlet »opretholdelsesretsakterne af 2021«), hvorved opførelsen af den enhed, der er identificeret som »Dana Holdings/Dana Astra« på de omhandlede lister, blev opretholdt indtil den 28. februar 2022, idet begrundelserne for denne opretholdelse svarede til dem, der havde begrundet den nævnte opførelse, som anført i nærværende doms præmis 9.

11 Den 24. februar 2022 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2022/307 om ændring af afgørelse 2012/642 (EUT 2022, L 46, s. 97) og gennemførelsesforordning (EU) 2022/300 om gennemførelse af artikel 8a i forordning nr. 765/2006 (EUT 2022, L 46, s. 3) (herefter samlet »opretholdelsesretsakterne af 2022«), hvorved de restriktive foranstaltninger over for appellanten blev opretholdt indtil den 28. februar 2023 med følgende begrundelse:

»Dana Astra, som tidligere har været en dattervirksomhed til Dana Holdings, er en af [Belarus'] vigtigste bygherrer og entreprenører. Virksomheden modtog grundstykker til udvikling af centret med flere funktioner »Minsk World«, som virksomheden annoncerer som den største investering af sin art i Europa.

Enkeltpersoner, der angiveligt repræsenterer Dana Astra, har tætte kontakter til præsident [Lukasjenko]. Liliya Lukashenka, præsidentens svigerdatter, beklædte en højtstående stilling i virksomheden.

Dana Astra drager således fordel af og støtter [præsident Lukasjenkos regime].«

12 Appellanten anlagde sag til prøvelse af opretholdelsesretsakterne af 2021 og af 2022, for så vidt som disse retsakter vedrørte appellanten. Rådet blev frifundet ved Rettens dom af 28. juni 2023, Dana Astra mod Rådet (T-239/21, EU:T:2023:364), og denne dom blev ikke appelleret. I denne doms præmis 79 konkluderede Retten efter en undersøgelse af de beviser, som Rådet havde fremlagt, at den første begrundelse for at opretholde appellantens navn på de omhandlede lister, hvorefter appellanten er en af de største bygherrer og byggeentreprenører i Belarus, som udvikler Minsk World, der af virksomheden præsenteres som den største investering af denne type i Europa, på grundstykker, som virksomheden har fået ret til at bygge på, og i denne forbindelse drager fordel af og støtter præsident Lukasjenkos regime, er tilstrækkeligt underbygget.

13 Den 24. februar 2023 vedtog Rådet de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023, hvorved opførelsen af appellantens navn på de omhandlede lister blev opretholdt indtil den 28. februar 2024 af de samme grunde som dem, der begrundede vedtagelsen af opretholdelsesretsakterne af 2022, der er nævnt i nærværende doms præmis 11.

14 Den 26. februar 2024 vedtog Rådet de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2024, hvorved de restriktive foranstaltninger over for appellanten blev forlænget indtil den 28. februar 2025. I disse retsakter begrundede Rådet forlængelsen af disse foranstaltninger med de samme grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 11.

Sagen for Retten og den appellerede dom

15 Ved stævning af 23. maj 2023, således som denne efterfølgende er blevet tilpasset, nedlagde appellanten påstand om annullation af de omtvistede retsakter, for så vidt som de vedrørte appellanten, på grundlag af et enkelt anbringende, hvorved appellanten i det væsentlige gjorde gældende, at de grunde, der er nævnt i disse retsakter, for så vidt som de vedrører appellanten, er behæftet med urigtige skøn og derfor ikke kan begrunde opretholdelsen af appellantens navn på de omhandlede lister.

16 Ved den appellerede dom frifandt Retten Rådet i sagen anlagt af appellanten. Med henblik på nærværende appel kan denne dom sammenfattes som følger:

17 I første omgang undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 29-62 spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet til prøvelse af de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023 – således som Rådet gjorde gældende uden imidlertid formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse – skulle afvises, for så vidt som det ikke var blevet anlagt inden for den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263 TEUF, forlænget med den faste afstandsfrist på ti dage, hvilket ligeledes ville have medført, at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som det efter appellantens tilpasning af påstandene tilsigtede annullation af de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2024.

18 I den appellerede doms præmis 34 bemærkede Retten, at det ifølge dens praksis principielt ikke er tilladt for Rådet at opfylde forpligtelsen til at meddele den berørte en retsakt, der indeholder restriktive foranstaltninger over for den pågældende, ved at fremsende meddelelsen om denne retsakt til de advokater, der repræsenterer vedkommende. Meddelelse til en sagsøgers repræsentant gælder kun som meddelelse til adressaten, når en sådan form for meddelelse udtrykkeligt er fastsat i en bestemmelse, når der foreligger en aftale herom mellem parterne, eller når advokaten er behørigt befuldmægtiget til at modtage en sådan meddelelse på sin klients vegne (dom af 21.4.2021, El-Qaddafi mod Rådet, T-322/19, EU:T:2021:206, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

19 I den appellerede doms præmis 46-60 undersøgte Retten, om appellantens advokater i det foreliggende tilfælde kunne anses for at være behørigt befuldmægtiget til at modtage meddelelsen af de omtvistede opretholdelsesakter af 2023 på appellantens vegne, og konkluderede, at dette var tilfældet.

20 For at nå frem til denne konklusion støttede Retten sig på en fortolkning af en fuldmagt af 1. november 2021, hvorved appellantens repræsentanter blev bemyndiget til at handle på dennes vegne for så vidt angår de restriktive foranstaltninger, der var vedtaget over for denne.

21 I den appellerede doms præmis 50-52 fastslog Retten, at selv om denne fuldmagt var blevet udstedt i forbindelse med sag T-239/21, som vedrørte opretholdelsesretsakterne af 2021 og 2022, fulgte det af dens ordlyd, for så vidt som den bemyndigede appellantens advokater til at foretage »enhver anden handling, som kunne være nødvendig eller hensigtsmæssig i forbindelse med fremme af denne sag«, at den nævnte fuldmagt ikke var begrænset til at repræsentere appellanten for Unionens retsinstanser i forbindelse med påstanden om annullation af opretholdelsesretsakterne af 2021.

22 I den appellerede doms præmis 56-59 tilføjede Retten, at denne fortolkning af ordlyden af fuldmagten af 1. november 2021 var understøttet af den sammenhæng, hvori vedtagelsen af de omtvistede retsakter indgik, og af den måde, hvorpå parterne havde handlet efter udstedelsen af denne fuldmagt.

23 I denne henseende bemærkede Retten dels, at efter fremlæggelsen af fuldmagten af 1. november 2021 blev al korrespondance mellem appellanten og Rådet vedrørende opførelsen af dennes navn på de omhandlede lister for så vidt angår appellanten meddelt denne gennem vedkommendes advokater, dels at de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2024 blev meddelt appellanten på samme måde som opretholdelsesretsakterne af 2023, dvs. navnlig ved anbefalet brev med modtagelsesbevis fremsendt til appellantens advokater, uden at appellanten bestred denne fremgangsmåde.

24 I den appellerede doms præmis 60-62 konkluderede Retten heraf dels, at søgsmålet, for så vidt som det oprindeligt var rettet mod de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023, skulle afvises, fordi det var anlagt for sent, dels at søgsmålet ligeledes skulle afvises, for så vidt som det var rettet mod de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2024, eftersom en sagsøger kun kan tilpasse sine påstande og anbringender, således at der er tale om nye retsakter under sagens behandling, hvis dennes påstand om annullation af den tidligere anfægtede retsakt i sig selv kunne have været antaget til realitetsbehandling på tidspunktet for søgsmålets anlæggelse.

25 Dernæst fandt Retten i den appellerede doms præmis 63-110 det ikke desto mindre hensigtsmæssigt af retsplejehensyn at tage stilling til sagens realitet, idet den fandt, at procedurens forløb havde gjort det muligt at undersøge sagens realitet, og at parterne var blevet hørt herom i retsmødet.

26 Retten undersøgte således det eneste anbringende, som appellanten havde fremsat til støtte for sit søgsmål, hvorved denne i det væsentlige gjorde gældende, at begrundelsen for de omtvistede retsakter, der vedrørte appellanten, var behæftet med urigtige skøn og derfor ikke kunne begrunde opretholdelsen af appellantens navn på de omhandlede lister.

27 Efter denne undersøgelse konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 110 for det første, at den første begrundelse for at opretholde appellantens navn på de omhandlede lister, der er indeholdt i de omtvistede retsakter, hvorefter appellanten er en af Belarus' vigtigste bygherrer og entreprenører, der udvikler Minsk World-centret, som virksomheden annoncerer som den største investering af sin art i Europa, på grunde, hvortil virksomheden har fået overdraget byggerettigheder, således at virksomheden herved drager fordel af og støtter præsident Lukasjenkos regime, var tilstrækkeligt underbygget, og for det andet, at konstateringen af, at denne begrundelse var tilstrækkeligt underbygget og i sig selv udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for at begrunde opretholdelsen af appellantens navn på disse lister, var tilstrækkelig til at forkaste appellantens eneste anbringende, uden at det var nødvendigt at undersøge de øvrige argumenter, som appellanten havde påberåbt sig, og som var rettet mod den anden og den tredje begrundelse i de omtvistede retsakter.

28 Retten frifandt derfor Rådet.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

29 Dana Astra har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– De omtvistede retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten.

30 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Det pålægges appellanten at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og nærværende appelsag.

Om appellen

31 Appellanten har fremsat to anbringender til støtte for appellen, hvoraf det første vedrører den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling, og det andet, at Retten begik en retlig fejl ved at konkludere, at de omtvistede retsakter ikke var behæftet med urigtige skøn.

Det første appelanbringende

Parternes argumenter

32 Med det første anbringende har appellanten foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at søgsmålet skulle afvises på grund af, at det var anlagt for sent, eftersom det var med urette, at den fandt, at Rådet gyldigt kunne meddele appellanten de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023 ved en skrivelse rettet til appellantens advokater, således at den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263 TEUF, begyndte at løbe fra datoen for denne meddelelse og var udløbet inden anlæggelsen af søgsmålet.

33 Rettens vurdering for så vidt angår meddelelsen af disse retsakter er behæftet med to retlige fejl. Den første vedrører den omstændighed, at en postforkyndelse for de berørte advokater under alle omstændigheder ikke kan udgøre en gyldig meddelelse af de nævnte dokumenter til appellanten. Den anden fejl består i den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 55 konkluderede, at repræsentationsfuldmagten af 1. november 2021, hvis rækkevidde imidlertid udtrykkeligt, klart og ubestrideligt var begrænset til en anden procedure, som Retten undersøgte, nemlig proceduren i sag T-239/21, tillod Rådet at meddele de omtvistede opretholdelsesakter af 2023, som ikke vedrørte denne procedure, ved en skrivelse til appellantens advokater.

34 Rådet har gjort gældende, at dette første anbringende er ugrundet, og at konklusionen om, at sagen blev anlagt for sent, skal tiltrædes.

35 Rådet har navnlig anført, at det underrettede appellanten om de omhandlede retsakter gennem fire forskellige kanaler, nemlig en bekendtgørelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 27. februar 2023 og ved en meddelelse pr. e-mail den 28. februar 2023 til såvel appellanten som dennes repræsentanter samt en meddelelse pr. anbefalet brev til appellantens repræsentanter. En meddelelse ved anbefalet brev til appellanten selv var umulig, eftersom Belarus på tidspunktet for vedtagelsen af de omtvistede retsakter var et »lukket bestemmelsessted«, hvilket betyder, at de belgiske posttjenester ikke kunne foretage nogen omdeling. Rådet anvendte og kombinerede således alle de mulige kommunikationskanaler, som det har til rådighed, og forsøgte ikke at unddrage sig sin forpligtelse til individuel meddelelse.

36 Appellanten har i replikken fremhævet, at Rådet for første gang under appelsagen og dermed for sent har gjort gældende, at det ikke var muligt at underrette appellanten på den krævede måde, dvs. pr. post til virksomhedens hjemsted, ved at påberåbe sig dokumenter, der ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi de ikke er blevet fremlagt for Retten.

Domstolens bemærkninger

37 Artikel 263, stk. 6, TEUF bestemmer, at de i artiklen omhandlede klager skal indgives inden to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren eller i mangel heraf senest to måneder efter at klageren har fået kendskab til den.

38 Domstolen har allerede udtalt, at det klart fremgår af denne bestemmelses ordlyd, navnlig af udtrykkene »alt efter sin art« og »i mangel heraf«, at udgangspunktet for søgsmålsfristen fastsættes i forhold til den pågældende situation, og at de to første kriterier, der kan udløse denne frist, er hierarkiske i forhold til det tredje. Fristen for at anlægge annullationssøgsmål begynder således principalt at løbe fra offentliggørelsen af retsakten eller meddelelsen heraf til sagsøgeren. Disse to hovedkriterier er i bestemmelsens opbygning ligestillet i den forstand, at ingen af disse to kriterier er subsidiære i forhold til det andet. Derimod er kriteriet om den dato, på hvilken sagsøgeren fik kendskab til retsakten, som begyndelsestidspunkt for søgsmålsfristen subsidiært i forhold til kriterierne om retsaktens offentliggørelse eller meddelelse (dom af 10.2.2026, WhatsApp Ireland mod Databeskyttelsesrådet, C-97/23 P, EU:C:2026:81, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

39 I det foreliggende tilfælde blev de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023 offentliggjort den 27. februar 2023 i L-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*, men skulle ligeledes i medfør af artikel 8a, stk. 2, i forordning nr. 765/2006 sammen med begrundelsen for opførelsen på listerne meddeles af Rådet »til den fysiske eller juridiske person, den enhed eller det organ, [hvis navn Rådet har besluttet at opføre i bilag I til denne forordning], enten direkte, hvis adressen er kendt, eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse«.

40 En sådan ordning, der kræver både offentliggørelse og meddelelse af de pågældende retsakter, skyldes den særlige karakter af de retsakter, der pålægger restriktive foranstaltninger over for en person eller en enhed, idet de både ligner almengyldige retsakter, for så vidt som de forbyder en kreds af adressater, der er defineret på almen og abstrakt måde, bl.a. at stille pengemidler og økonomiske ressourcer til rådighed for de personer og enheder, hvis navne er opført på listerne i bilagene hertil, og en række individuelle afgørelser i forhold til disse personer og enheder (jf. i denne retning dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

41 Det bemærkes endvidere, at for så vidt angår de retsakter, der er vedtaget på grundlag af bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, såsom de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023, er det disse retsakters individuelle karakter, der i overensstemmelse med artikel 275, stk. 2, TEUF, og artikel 263, stk. 4, TEUF, giver adgang til Unionens retsinstanser (dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 57).

42 Heraf følger, at selv om ikrafttrædelsen af sådanne retsakter ganske vist sker ved deres offentliggørelse, løber fristen for indgivelse af et annullationssøgsmål til prøvelse af disse retsakter i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF for hver af de nævnte personer og enheder fra datoen for den meddelelse, som skal foretages for personen eller enheden (dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 59).

43 Det skal i denne henseende præciseres, at selv om artikel 8a, stk. 2, i forordning nr. 765/2006 fastsætter muligheden for en meddelelse ved offentliggørelse af en bekendtgørelse, kan anvendelsen af dette kommunikationsmiddel, således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 33, imidlertid kun komme på tale, hvis det ikke er muligt at foretage en direkte meddelelse til den berørte person eller enhed, f.eks. når vedkommendes adresse ikke er kendt (jf. i denne retning dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 61).

44 I det foreliggende tilfælde fandt Retten i den appellerede doms præmis 60 og 61, idet den støttede sig på en fuldmagt af 1. november 2021, at den meddelelse af de omtvistede opretholdelsesakter af 2023 ved anbefalet brev med modtagelsesbevis, som Rådet den 28. februar 2023 foretog til appellantens advokater, udgjorde en meddelelse til appellanten selv, og at datoen for modtagelsen af dette brev derfor udgjorde begyndelsestidspunktet for den søgsmålsfrist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF.

45 Det skal i denne henseende bemærkes, således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 34, at det følger af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 42 og 43, at det principielt ikke er tilladt Rådet at opfylde forpligtelsen til at meddele den berørte en retsakt, hvorved vedkommende pålægges restriktive foranstaltninger, ved at fremsende meddelelsen af denne retsakt til de advokater, der repræsenterer den pågældende. Meddelelsen til en persons repræsentanter, såsom dennes advokat, af en retsakt, hvorved vedkommende pålægges restriktive foranstaltninger, kan nemlig ikke kvalificeres som en »direkte meddelelse« til denne person som omhandlet i artikel 8a, stk. 2, i forordning nr. 765/2006 med henblik på at udgøre begyndelsestidspunktet for den søgsmålsfrist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, idet en sådan meddelelse efter selve sin art er af indirekte karakter.

46 Som Retten ligeledes med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 34 og 44, skal der imidlertid tillades en undtagelse fra dette princip, når advokaten er »behørigt befuldmægtiget« til at modtage en sådan meddelelse. I et sådant tilfælde modtager advokaten nemlig i sin egenskab af den pågældendes befuldmægtigede denne meddelelse i dennes navn og for dennes regning, således at den nævnte meddelelse svarer til en meddelelse til den pågældende selv.

47 Når dette er sagt, kan meddelelsen af en sådan handling til advokaten for den person eller enhed, der er omfattet af denne retsakt, henset til dens karakter af undtagelse fra det nævnte princip, kun udgøre en »direkte kommunikation« som omhandlet i artikel 8a, stk. 2, i forordning nr. 765/2006,

der kan medføre, at fristen i artikel 263, stk. 6, TEUF begynder at løbe, hvis ordlyden af den omhandlede repræsentationsfuldmagt klart og utvetydigt og uden at give plads til nogen anden fortolkning viser, at denne advokat er bemyndiget til at modtage en sådan meddelelse.

48 Det skal således efterprøves, om fuldmagten af 1. november 2021, således som den er beskrevet i den appellerede dom, klart og utvetydigt og uden at give plads til nogen anden fortolkning gav appellantens advokater tilladelse til at modtage meddelelsen af de omtvistede opretholdelsesakter af 2023.

49 I det foreliggende tilfælde var appellantens advokater ifølge selve ordlyden af fuldmagten af 1. november 2021 »i forbindelse med sag T-239/21« bemyndiget til at repræsentere appellanten for Unionens retsinstanser med henblik på annullation af opretholdelsesretsakterne af 2021. Ved læsning af fuldmagten skal det fastslås, at denne bemyndigelse omfatter »underskrift og indgivelse af alle procesdokumenter« samt »enhver anden handling, der måtte være nødvendig eller hensigtsmæssig i forbindelse med fremme af denne sag«.

50 Det må imidlertid konstateres, at disse udtryk i fuldmagten af 1. november 2021, navnlig dem, der giver appellantens advokater tilladelse til at foretage »enhver anden handling, der måtte være nødvendig eller hensigtsmæssig i forbindelse med fremme af denne sag«, ikke var tilstrækkeligt klare og præcise til at gøre det muligt at konkludere, at denne fuldmagt tillod disse advokater at modtage meddelelse om de omtvistede opretholdelsesakter af 2023 i deres fuldmagtsgivers navn og for dennes regning.

51 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 55, fører kombinationen af den udtrykkelige henvisning til sag T-239/21 og anvendelsen af udtrykket »i forbindelse med fremme af denne sag« nemlig til en fortolkning af den nævnte fuldmagt, hvorefter denne kun bemyndiger appellantens advokater til at repræsentere virksomheden i forbindelse med sag T-239/21, som ikke omhandlede de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023, der var genstand for proceduren i sag T-281/23, som gav anledning til den appellerede dom.

52 Ud fra en læsning af ordlyden af den omhandlede fuldmagt skal det følgelig fastslås, at denne ikke klart og utvetydigt giver appellantens advokater bemyndigelse til at modtage meddelelsen af de omtvistede opretholdelsesakter af 2023.

53 Heraf følger, at disse retsakter ikke er blevet behørigt meddelt appellanten gennem dennes advokater, og at den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, følgelig ikke begyndte at løbe på den dato, hvor disse retsakter blev meddelt disse advokater ved anbefalet brev.

54 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af de kontekstuelle elementer, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 56-59.

55 Spørgsmålet om, hvorvidt en advokat er behørigt befuldmægtiget til i sin klients navn og for dennes regning at modtage meddelelse om retsakter, hvorved klienten pålægges restriktive foranstaltninger, således at denne meddelelse kan bevirke, at den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte frist begynder at løbe, skal nemlig alene undersøges på grundlag af ordlyden af den pågældende fuldmagt og ikke på grundlag af den måde, hvorpå Rådet og den berørte person har korresponderet med hensyn til retsakter, hvorved der pålægges restriktive foranstaltninger.

56 På baggrund af det ovenstående skal det første anbringende tages til følge.

57 For så vidt som Retten undersøgte appellantens eneste anbringende vedrørende realiteten, forkastede det og ligeledes støttede sig på de grunde, der forkastede dette anbringende, med henblik på at frifinde Rådet i første instans, skal det andet anbringende, som omhandler disse grunde, undersøges, inden der tages stilling til den foreliggende appel.

Det andet appelanbringende

Parternes argumenter

58 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at de omtvistede foranstaltninger ikke var behæftet med urigtige skøn.

59 Rådet har bestridt de af appellanten fremførte argumenter.

Domstolens bemærkninger

60 Inden undersøgelsen af de ni klagepunkter, som appellanten har fremført inden for rammerne af det andet anbringende, skal det for det første bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at en appel er begrænset til retsspørgsmål, og det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at bedømme disse faktiske omstændigheder. Denne bedømmelse udgør ikke – medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser – et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret. Når Retten har fastlagt eller bedømt de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget heraf (dom af 26.3.2026, Pumpyanskiy m.fl. mod Rådet, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P, EU:C:2026:245, præmis 158 og den deri nævnte retspraksis).

61 Når en appellant gør gældende, at Retten har gengivet beviserne urigtigt, skal den pågældende for det andet i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet, og påvise de fejl i den undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse. Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 26.3.2026, Pumpyanskiy m.fl. mod Rådet, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P, EU:C:2026:245, præmis 378 og den deri nævnte retspraksis).

62 For det tredje bemærkes for det første, at hvad angår restriktive foranstaltninger skal Unionens retsinstanser i overensstemmelse med de kompetencer, som er blevet dem tillagt i medfør af traktaterne, sikre en i princippet fuldstændig legalitetsprøvelse af de omhandlede EU-retsakter (jf. i denne retning dom af 3.7.2025, Grodno Azot og Khimvolokno Plant mod Rådet, C-326/24 P, EU:C:2025:522, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

63 I forbindelse med prøvelsen af, om begrundelsen for afgørelsen om at opføre eller opretholde en persons navn på listen over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, er lovlig, indebærer den effektive domstolsprøvelse, der er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for det andet, at Unionens retsinstanser ud over, om de anførte grunde er tilstrækkeligt præcise og konkrete, efterprøver spørgsmålet om, hvorvidt disse grunde eller i det mindste én af dem i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag til støtte for denne afgørelse. Unionens retsinstanser skal i øvrigt sikre sig, at denne sidstnævnte afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag. Dette indebærer en kontrol af de faktiske omstændigheder, som indgår i begrundelsen for den nævnte afgørelse, således at domstolsprøvelsen ikke skal begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde nævnte afgørelse (dom af 1.8.2025, Timchenko mod Rådet, C-703/23 P, EU:C:2025:608, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

64 Det er i lyset af disse betragtninger, at de ni klagepunkter, som appellanten har fremført til støtte for sit andet anbringende, skal undersøges.

65 Med det første klagepunkt, der er rettet mod den appellerede doms præmis 85, har appellanten foreholdt Retten, at den begik en fejl ved den retlige kvalificering af de konstaterede faktiske omstændigheder. Eftersom Retten i den appellerede doms præmis 84 fastslog, at appellanten på tidspunktet for vedtagelsen af de omtvistede opretholdelsesretsakter af 2023 var omfattet af en række ugunstige foranstaltninger truffet af præsident Lukasjenkos regime, var det med urette, at den i den appellerede doms præmis 85 konkluderede, at de således fastslåede faktiske omstændigheder ud fra et retligt synspunkt ikke »kunne« rejse tvivl om anvendeligheden på appellanten af kriterium b), der begrundede opretholdelsen af opførelsen af appellantens navn på de omhandlede lister.

66 Dette klagepunkt skal forkastes, eftersom det er baseret på en åbenbart fejlagtig læsning af den appellerede doms præmis 85.

67 I denne præmis 85 fastslog Retten nemlig, at appellanten ikke havde godtgjort, hvorledes disse foranstaltninger svarede til en ugunstig behandling af virksomheden, eller, selv hvis det blev lagt til grund, at en sådan ugunstig behandling var godtgjort, på hvilken måde denne behandling kunne rejse tvivl om den vurdering, hvorefter appellanten på tidspunktet for vedtagelsen af de omtvistede retsakter fortsat drog fordel af og støttede præsident Lukasjenkos regime ved at udvikle Minsk World-projektet, der blev anset for at være den største investering af denne type i Europa, og som var af særlig betydning for dette regime.

68 Appellanten har ligeledes gjort gældende, men har ikke godtgjort, at den appellerede doms præmis 85 er behæftet med en fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheder, som Retten skulle have begået. Da denne præmis 85 i øvrigt i det væsentlige indeholder en vurdering af de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget, kan den kun kritiseres under appellen, hvis det gøres gældende og godtgøres, at der foreligger en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder. Appellanten har imidlertid ikke gjort gældende, at der er sket en sådan urigtig gengivelse.

69 Med det andet klagepunkt har appellanten gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 86 at fastslå, at virksomheden »ikke [hævdede], at de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime [havde] truffet over for appellanten, [havde] påvirket selve de betingelser,

hvorunder virksomheden [havde] opnået og fortsat [udviklede] Minsk World-centret«, gav en forkert fremstilling af og/eller urigtigt gengav de beviser, som appellanten havde fremlagt. Det følger af stævningens punkt 23 og 24 samt af de juridiske udtalelser, der var vedlagt replikken og anmodningen om tilpasning, at appellanten faktisk havde forklaret grundene til, at de ugunstige foranstaltninger, der blev truffet over for virksomheden ved den nævnte ordning, faktisk havde haft en negativ indvirkning på selve de betingelser, hvorunder virksomheden fortsatte gennemførelsen af Minsk World-projektet.

70 Dette klagepunkt skal forkastes.

71 For det første skal den appellerede doms præmis 86 nemlig sammenholdes med denne doms øvrige præmisser. I den appellerede doms præmis 67 henviste Retten indledningsvis til appellantens argument om, at de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde truffet over for appellanten, havde en negativ indvirkning på realiseringen af Minsk World, som var blevet forsinket, truet og i sidste ende gjort urentabel. Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 87 og 88, at det, henset til de beviser, som Rådet havde fremlagt, ikke var godtgjort, at disse foranstaltninger havde haft en sådan indvirkning, og at disse oplysninger tværtimod viste, at appellanten, som var den eneste byggeentreprenør med ansvar for Minsk World, fortsatte gennemførelsen af dette projekt på vilkår, der fortsat var til appellantens fordel, idet dette projekt udgjorde en omfattende transaktion af særlig betydning for dette regime. Endelig undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 94-105 de beviser, som appellanten havde fremlagt, og afviste appellantens forskellige udsagn om de specifikke virkninger, som de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde truffet over for appellanten, havde haft for udviklingen af Minsk World.

72 Selv om appellanten har gjort gældende, at den appellerede doms præmis 86 indeholder en urigtig gengivelse af visse beviser, som appellanten har fremført, skal det for det andet bemærkes, at appellanten ikke har godtgjort, at Retten foretog en urigtig gengivelse af disse som omhandlet i Domstolens faste praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 61. Appellanten har ikke godtgjort, på præcis hvilke forhold Retten i denne præmis 86 skulle have baseret sig i forbindelse med en åbenbart urigtig læsning af de sagsakter, som appellanten henviser til. Det fremgår således ikke klart af sagsakterne, at der foreligger en urigtig gengivelse. Det fremgår tværtimod, at appellanten har opfordret Domstolen til at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne under appellen, hvilket er udelukket i henhold til denne retspraksis.

73 Med det tredje klagepunkt har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 86 fastslog, at den allerede havde undersøgt betydningen af de ugunstige foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde truffet over for appellanten, i sin dom af 28. juni 2023, Dana Astra mod Rådet (T-239/21, EU:T:2023:364). Denne dom vedrørte nemlig opretholdelsesretsakterne af 2021 og 2022, der blev vedtaget før disse foranstaltningers ikrafttræden den 1. januar 2022, således at Retten ikke tog hensyn til dem i denne dom.

74 Dette argument må forkastes, eftersom det bygger på en fejlagtig læsning af denne præmis 86.

75 Henvisningen i den appellerede doms præmis 86 til dom af 28. juni 2023, Dana Astra mod Rådet (T-239/21, EU:T:2023:364), som faktisk vedrørte opretholdelsesretsakterne af 2021 og 2022, der blev vedtaget inden ikrafttrædelsen af de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime traf over for appellanten, tjener nemlig udelukkende til at erindre om, at betingelserne for

appellantens gennemførelse af Minsk World-projektet allerede dér blev anset for at være en indikator for den fordel, som appellanten drog af dette regime, og den støtte, der blev ydet til regimet.

76 Med det fjerde klagepunkt har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 87-94 gav en forkert fremstilling af og/eller urigtigt gengav beviserne og/eller tilsidesatte sin begrundelsespligt. Retten nævnte visse beviser, som efter dens opfattelse godtgjorde, at appellanten fortsatte gennemførelsen af Minsk World-projektet på fordelagtige vilkår uden imidlertid at tage hensyn til de svar eller modbeviser, som appellanten havde fremlagt.

77 Det skal i denne henseende fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 87-92 foretog en faktuel vurdering af de beviser, som Rådet havde fremlagt, dvs. de artikler, der var offentliggjort på det officielle belarusiske presseagenturs websted, med henblik på heraf i denne doms præmis 93 at konkludere, at disse beviser på troværdig vis godtgjorde, at appellanten på tidspunktet for vedtagelsen af de omtvistede retsakter fortsat med held beskæftigede sig med gennemførelsen af Minsk World-centret på de samme betingelser, som Retten havde anset for at være en indikator for den fordel, som blev draget af præsident Lukasjenkos regime, og den støtte, der blev ydet dette regime, og dette til trods for de foranstaltninger, som dette regime havde truffet over for appellanten.

78 Selv om appellanten har foreholdt Retten, at den foretog en urigtig gengivelse af beviserne, har appellanten ikke, således som det kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 61, godtgjort, at denne retsinstans ved at foretage sådanne vurderinger af de faktiske omstændigheder på åbenbar vis har gengivet sagsakterne urigtigt, således at det ikke er nødvendigt at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne.

79 Hvad angår appellantens argument om, at Retten undlod at undersøge visse beviser, som appellanten havde fremlagt, og som modsagde konklusionen i den appellerede doms præmis 93, skal det fastslås, at Retten i denne doms præmis 94-104 foretog en detaljeret undersøgelse af og derefter forkastede de beviser, som appellanten havde fremlagt, og som ifølge appellanten godtgjorde, at de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde truffet over for appellanten, rent faktisk havde haft en negativ indvirkning på gennemførelsen af Minsk World-projektet.

80 Selv om appellanten med sin argumentation har til hensigt at foreholde Retten, at den ikke har begrundet sin dom tilstrækkeligt, bemærkes, at begrundelsen for en dom eller kendelse klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Rettens begrundelsespligt pålægger den imidlertid ikke i sin fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og denne begrundelse kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er tilstrækkelige til, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 26.3.2026, Pumpyanskiy m.fl. mod Rådet, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P, EU:C:2026:245, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).

81 Henset til den detaljerede undersøgelse af både de beviser, som Rådet havde fremlagt, og dem, som appellanten havde fremlagt, der blev foretaget af Retten i den appellerede doms præmis 87-105, skal det fastslås, at denne retsinstans gav en tilstrækkelig begrundelse for den appellerede dom, der gjorde det muligt for appellanten, herunder indirekte, at forstå grundene

til, at den ikke gav appellanten medhold i dennes argumenter, der tilsigtede at godtgøre, at de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde truffet over for denne, havde haft negative indvirkninger på gennemførelsen af Minsk World-projektet, og for Domstolen at kunne råde over tilstrækkelige oplysninger til at udøve sin prøvelsesret.

82 Med det femte klagepunkt har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 89 foretog en forkert gengivelse eller gav en forkert fremstilling af de beviser, som appellanten havde fremlagt, da den fastslog, at de foranstaltninger, som appellanten var genstand for fra præsident Lukasjenkos regime, var blevet vedtaget over for 190 belarusiske virksomheder med udenlandsk kapital, således at det ikke alene af vedtagelsen heraf kunne udledes, at »præsident Lukasjenkos regime gav appellanten en specifik ugunstig behandling«.

83 Dette klagepunkt kan ikke tages til følge, eftersom det er uvirksomt.

84 Rettens konstatering af, at appellanten ikke blev undergivet en »specifik ugunstig behandling« alene på grund af vedtagelsen af de foranstaltninger, som præsident Lukasjenkos regime havde pålagt appellanten, er nemlig overflødig. Denne konstatering har navnlig ikke haft nogen betydning for ræsonnementet i den appellerede dom vedrørende den indvirkning, som disse foranstaltninger ifølge appellanten havde på gennemførelsen af Minsk World-projektet, idet dette ræsonnement mundede ud i konklusionen i denne doms præmis 105 om, at virksomheden på tidspunktet for vedtagelsen af de omtvistede opretholdelsesretsakter fortsatte med at udvikle dette projekt under de omstændigheder, der udgjorde en indikator for den fordel, som virksomheden drog af det nævnte regime, og den støtte, som blev ydet hertil. Denne konklusion er således uden nogen henvisning til eller årsagsforbindelse med den nævnte konstatering. Herved fastslog Retten indirekte, men nødvendigvis uden at begå en retlig fejl, at den omstændighed, at de nævnte foranstaltninger ikke gav appellanten en »specifik ugunstig behandling«, var retligt irrelevant for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt appellanten opfyldte kriterium b), der begrundede opretholdelsen af appellanten på de omhandlede lister.

85 Ifølge Domstolens faste praksis er klagepunkter, der er rettet mod præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld i en dom afsagt af Retten, uvirksomme, eftersom de ikke kan føre til ophævelse af denne afgørelse (dom af 3.7.2025, Grodno Azot og Khimvolokno Plant mod Rådet, C-326/24 P, EU:C:2025:522, præmis 59, og af 26.3.2026, Pumpyanskiy m.fl. mod Rådet, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P, EU:C:2026:245, præmis 240 og den deri nævnte retspraksis).

86 Med det sjette klagepunkt har appellanten foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 89 begik en fejl, da den tillagde den omstændighed, at andre enheder ligeledes kunne undergives en ugunstig behandling af præsident Lukasjenkos regime på grund af de foranstaltninger eller sanktioner, der blev pålagt belarusiske selskaber med udenlandsk kapital, en retlig værdi. Dette forhold er uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt appellanten opfyldte kriterium b), der begrundede dens opretholdelse på de omhandlede lister.

87 Det følger af nærværende doms præmis 84, at dette klagepunkt er ugrundet og følgelig skal forkastes.

88 Med det syvende klagepunkt, der vedrører den appellerede doms præmis 94-97, har appellanten kritiseret Retten for at have givet en forkert fremstilling af og/eller urigtig gengivelse af beviserne og/eller at have tilsidesat sin begrundelsespligt. Appellanten havde nemlig fremlagt oplysninger, der godtgjorde, at vigtige handelspartnere havde bragt deres forbindelser med appellanten til

ophør på grund af de foranstaltninger, som det belarusiske regime havde pålagt appellanten, herunder ved at indefryse appellantens bankkonti og ophæve kontrakter. Denne situation blev bekræftet ved fem præcise og overbevisende eksempler i bilag A.22-A.26 til stævningen, som ikke blev undersøgt af Retten.

89 Dette klagepunkt kan ikke tiltrædes.

90 For så vidt som appellanten med denne argumentation har gjort gældende, at Retten ikke behørigt udøvede sin prøvelsesret, for så vidt som den så bort fra de beviser, som appellanten havde fremlagt, skal det bemærkes, således som Rådet har gjort gældende uden at blive modsagt af appellanten på dette punkt, at disse beviser svarer til de fem eksempler, der er anført i stævningen og er gengivet i appellantens appel, og som Retten undersøgte i den appellerede doms præmis 94-97.

91 Appellanten tilsigter derfor reelt at anfægte Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder og søger at opnå en ny vurdering heraf ved på ny at forelægge Domstolen de samme fem eksempler. Ifølge den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 60 og 61, kan en sådan argumentation imidlertid ikke antages til realitetsbehandling under appellen.

92 Med det ottende klagepunkt, der vedrører den appellerede doms præmis 95-102 samt præmis 105 og 106, har appellanten foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved at støtte sig på princippet om, at det påhvilede appellanten at bevise omfanget af konsekvenserne af de foranstaltninger og sanktioner, som appellanten var blevet pålagt af præsident Lukasjenkos regime, selv om det tilkom Rådet at bevise, at virksomheden drog fordel af dette regime. Det var således med urette, at Retten fastslog, at det var tilstrækkeligt for Rådet at fastslå, at »det ikke [kunne] udelukkes«, at andre faktorer »kunne have været« relevante for så vidt angår disse konsekvenser.

93 I modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, kan et sådant argument antages til realitetsbehandling, eftersom det svarer til at anmode Domstolen om at foretage en prøvelse af Rettens eventuelle tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrde og bevisførelse, hvilket Domstolen har kompetence til inden for rammerne af en appel (dom af 26.3.2026, Pumpyanskiy m.fl. mod Rådet, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P, EU:C:2026:245, præmis 226 og den deri nævnte retspraksis).

94 Dette argument kan imidlertid ikke tiltrædes.

95 Det er ganske vist korrekt, at det i medfør af princippet actori incumbit probatio påhviler Rådet i tilfælde af anfægtelse at godtgøre, at den begrundelse, der foreholdes den berørte person i henhold til kriterium b), hviler på det fornødne grundlag, selv om det således ikke kræves, at Rådet for Unionens retsinstanser fremlægger alle de beviser, der er forbundet med denne begrundelse (jf. i denne retning dom af 26.3.2026, UC mod Rådet, C-455/24 P, EU:C:2026:253, præmis 115 og den deri nævnte retspraksis).

96 Eftersom Rådet for Retten fremlagde en række relevante oplysninger og beviser, der godtgjorde, at dette kriterium faktisk var opfyldt, påhvilede det imidlertid i henhold til samme princip appellanten, når denne rejste tvivl om disse oplysninger eller beviser ved at påberåbe sig den ugunstige behandling, som præsident Lukasjenkos regime havde givet virksomheden som følge af de foranstaltninger eller sanktioner, som den var genstand for, at godtgøre, at denne behandling havde skadet gennemførelsen af Minsk World-projektet og dermed den fordel, som appellanten drog af dette regime for at sikre denne transaktion.

97 Hvad angår det niende klagepunkt, hvorved appellanten har gjort gældende, at Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 107-110 er behæftet med retlige fejl, som allerede er påvist, er det tilstrækkeligt at fastslå, at de retlige fejl, der er gjort gældende i dette klagepunkt, er identiske med dem, der er genstand for de første otte klagepunkter, således at dette klagepunkt skal forkastes af de samme grunde som dem, der ligger til grund for, at disse første otte klagepunkter er blevet forkastet.

98 Henset til ovenstående betragtninger, hvoraf det følger, at Retten med rette forkastede søgsmålet vedrørende realiteten, skal det andet anbringende forkastes.

99 Da de præmisser i den appellerede dom, som dette anbringende vedrører, er tilstrækkelige til at begrunde denne doms konklusion, således at de retlige fejl, der blev konstateret i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende, er uden betydning for denne konklusion (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, United Parcel Service mod Kommissionen, C-297/22 P, EU:C:2023:1027, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis), skal appellen forkastes.

Sagsomkostninger

100 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Dette reglements artikel 138, stk. 1, som finder anvendelse i appelsager i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, fastsætter, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

101 Da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og appellanten har tabt sagen, bør det pålægges appellanten at bære sine egne omkostninger og at betale de af Rådet afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Dana Astra IOOO bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.**

Underskrifter